

KİRLENDİK

Erdal Bila

DESTEK YAYINLARI: 1896
ÖYKÜ: 1

KİRLENDİK / ERDAL BİLA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Hatice Dökmen
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarımı: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Banu Akparmak

Destek Yayınları: Mart 2024
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6608-73-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

ERDAL BİLA

KİR

LEN

DİK

DESTEK
Yayınları

YAZAR HAKKINDA

Erdal Bila, Erzurum/Aşkale doğumludur. İlk şiir kitabı *Türkü Ektim Dağlara* 2021’de, ikinci şiir kitabı *Geçen Günlerin Hatırına* 2022’de, son şiir kitabı *Hayal de Olsa* 2023 yılında yayımlandı. Çeşitli dergilerde şiir, öykü ve denemeleri paylaşıldı.

Sinema sanatçısı Tamer Levent’in de aralarında olduğu *Mytologya* ve *Tanrılar ve Tanrıçalar* adlı mitolojik kitaplarda yer aldı.

Hatice Dökmen’le birlikte kurdukları *Kibele Kültür Sanat Dergisi*’nin yönetim kurulu başkanlığını yapmaktadır. Dergi, *Kibele Edebiyat Antolojisi-1-“Dünyada ve Türkiye’de İlkler”* ile *Kibele Edebiyat Antolojisi-2-“Sözcüklerin Dansı”* adlı iki antolojiyle yayım hayatına girdi.

Yeni çalışmalarla yola devam.

Dinim sevgi. Kiblem insan. Yolum doğruluk. İnsanlık ve sanat adına yapılan ve yapılacak olan her güzelliği Aşk ile niyaz ediyorum.

İçindekiler

YAZAR HAKKINDA.....	5
Kirlendik.....	9
Gidenin Ardından.....	21
Medusa.....	27
Kelepçenin Sırrı.....	35
Kader miydi?.....	41
Kaçış.....	47
Baba Kanatları.....	51
Kaynayan Göze Suyu.....	57
Bar Kadını.....	63
Annemin Diyeti.....	67
Gençlikte Aşk Başkadır.....	73
Umut Zamana Yenik Düşer.....	77
Herhangi Bir Gece.....	83
Cennet'in Hayali.....	89
Ablamın Zaferi.....	97
Bir Günahın Bedeli.....	103
Sütteki Mucize.....	109
Şiddetin Gölgesinde.....	125
Kirlendik.....	135

Kirlendik

Doğmadan önce senaryoyu bir okusaydık iyiydi.

Kim demiş; Akdeniz akşamları bir başka oluyor, diye. Gececeksin bunları. Ben Marmara akşamlarından başka akşam tanımam. Kışı da memleketimi aratmaz hani. Yazı içimdeki çiçekleri buram buram gökyüzüne savurur. Ah bir de baharları vardır ki, ah ki ah! Hele bir de Kaz Dağları aklıma düştü mü gönlümün tüm kapıları aralanır da, o katıksız oksijen içime dolup koşar at nalı... Uzun sözün kısası Marmara dedin mi bir duracaksın arkadaş. Her mevsimi bir başka güzel olan bu toprakların her akşamı da bir başka güzeldir.

İşte böyle akşamlardan biriydi o akşam. Arkadaşım Ersin'le bir rakı sofrasındaydık. Buna karar veren de, adını koyan da Ersin'di.

“Bu akşam rakının dibine vuracağız tamam mı Mansur?”

Tabii ki, “Tamamdır, başım gözüm üstüne” dedim hiç düşünmeden. Çok sık görüşemiyoruz aslında Ersin'le. O Çanakale'de, ben Balıkesir'de... Çok uzak değiliz belki ama iş gücü işte. Yok çocukların ardından koşuşturmaca, yok ihale kovalamaca, yok yolunda gitmeyen çek-senet için kaynak aramaca... Günler su gibi akıp geçerken bir bakıyoruz ki aradan üç dört ay geçmiş. Bu sefer hiç fark etmeden yedi ay su gibi geçip gitmişti bile.

Akşamlarına doymadığım malum Kaz Dağları eteklerinde Assos sahillerine tepeden bakan bir restorani seçtik bu buluşma için. Müdavimi olduğum bu mekân her gelişimde bir ayrı huzur verir bana. Yaşadığımı, var olduğumu, hayatın devam ettiğini hatırlatmanın yanı sıra; ötelediğim birçok şeyi de hatırlatır. Öyle ya! Zaman. Zaman ve hayatın meşgalesi içinde bitip giden bir ömür. Oysa yapacağım o kadar çok iş, gerçekleştirmem gereken birçok proje varken kafamda...

Mekân her zamankinden sakindi. Bin altı yüz metrelik rakımda temmuzun boğucu sıcağından eser yoktu. Ilık hatta hafiften ürperten meltem ara ara tenimi yalayıp geçiyordu. Sofrayı şanına layık donattık tabii ki. Hoş aslan sütü olduktan sonra yanına Balıkesir'in meşhur peynirleriyle bile idare ederdik ama olsun. Mademki zaten zamansızlıklarımızın içinde bir zaman bulabilmıştik bunu kendimize bahsettiğimiz bir şölene çevirebilirdik.

Balıkesir'in meşhur yemeklerinden mezelerine kadar ne var ne yoksa masadaydı. Kadehleri ne zaman kaldırdığımızı bile hatırlamadan; bolca "Sağlığa!", yeri geldikçe "Erzurum'a!", en çok da "Sevdiklerimize!" diyerek vuruyorduk rakının dibine... Ve ben o sevdiğim şiirimi okuyordum ünlü bir tiyatrocunun edasıyla.

Işıkveren, Sarıbaba, Topalçavuş, Çırmıt / Çatak, Sekiler dedin mi, gelirsin doğduğum yere / Yeşildir dağları, çağlar dere-lerde suları / Taşlıçayır derler benim köyüme...

Ne çok ortak konumuz vardı Ersin'le konuşacak... Aynı toprakların ekmeğini yemiş, aynı toprakların suyunu içmiştik sonuçta. O hoyrat toprakların, o sert ikliminde, o köy sokaklarının bir dili olsa da anlatsaydı keşke. Ayaklarımız çıplak,

burunlarımızda gömgök sümük, yanaklarımızda kıpkızıl kanın damar damar yol çizdiği, katıksız, duru, canlı-kanlı çocukluk yıllarımız... Sonra gençlik anıları, aşklarımız, eğitim hayatımızda yaşanan bir kitaba sığmayacak haytalıklarımız. Simitle öğün geçirdiğimiz malum öğrenci fukaralığımız. Hayatımıza giren kadınları anlamakla geçen ama yine de bir iş yaramayan cinsel tecrübelerimiz. İş hayatında düşüşlerimiz, çıkışlarımız, yenilgilerimiz, zaferlerimiz, yanıldıklarımız, yarıttıklarımız, günahlarımız, sevaplarımız ve zaman içinde hayatın milli çamurlarında saflığımızı, temizliğimizi bırakıp iliklerimize kadar kirlenişlerimiz...

Ay dede bizi seyrediyordu o gece gökyüzünün ortasında. Ateşböcekleri bizim için dans ediyor, meltem bize hizmet ediyordu adeta. Sanki masalar bile bizim için boştu. Gaipten bir emir gelmiş ve o koca mekân bizim için rezerve edilmişti. Sohbet sohbeti açıyordu. Bazen ağız dolusu gülerken, bazen bir iç çekişle gözlerimizde tüten geçmişi selamlıyorduk. Aşağıda boylu boyunca uzanan denizin girintilerinde bir yanıp bir sönen yakamozlar gibi bizim de anılarımız gözümüzün önünde bir yanıp bir sönüyordu.

Çok güldük o gece. Özellikle üzerinden neredeyse bir ömür geçti diyebileceğim çocukluk anılarımız bizi her zaman güldürürdü...

Altı yaşında ya vardık ya yoktuk o zamanlar. Ersin'le koyunları otlatıyorduk. Merayı kasıp kavuran bir yaz güneşinin altında biz de yanıp kavruluyorduk. Başı sonu belli olmayan yemyeşil otlığın içinde, bizim koyunları idare etmek için olmazsa olmaz ıslıklarımız, çoban köpeğimiz Rambo'nun havlamaları, koyunların boyunlarındaki çingirak sesleri, ağustos-

böceklerinin ve cırcırböceklerinin ötüşleri alışık olduğumuz sihirli bir türküyü çığırıyordu her zamanki gibi.

O zamanlara dönmek için neleri vermezdim? O günlerde farkında bile olmadığımız o meranın kokusunu içime çekmek nasıl bir zenginlik olurdu benim için. Ara sıra da olsa yine köyüme gidiyorum, yine o merada dolaşıyorum ama nedendir bilmem o çocukluk çağımın tadını bulamıyorum. O çağlarım, o anılarım, o yıllarda yaşanmış ve bitmişti. Tıpkı nice nice yaşanmışlıklarım gibi o günlere has adı üstünde anı olarak kalmıştı belleğimde.

Neyse. İşte o gün de güneşin altında yanıp kavrulmuştuk merada. İki akıllı kafa kafaya verip meranın kenarından şıkır şıkır akarak komşu köye doğru yol alan dereye girmenin oldukça iyi bir fikir olduğunu düşündük. Koyunları Rambo'ya emanet edip dereye girdik. Oh dünya vardı! Hem serinlemiş hem de eğlenmiştik. O beni suya devirmeye çalıştı, ben onu derken alt alta üst üste deliler gibi boğuştuk ama kıyafetlerimiz sulu çamur içinde kalmıştı. Yüzümüz gözümüz bile çamurdu. O vaziyette eve gidemezdik. Babamızdan azar, hatta dayak yemek vardı işin içinde. Ee ne yapalım? Yine iki akıllı buna da çözüm bulduk. Derenin çamursuz yerinde bir güzel yıkandık. Keven deriz dikenli bir ot vardır, yağlıdır, iyi yanar. Bu kevenlerin birazını bir araya getirip bir güzel yaktık mı? Çocuk akıllı ya, elbelerimiz kurusun diye bir güzel de üstüne serdik mi? O ateşin üstünde kıyafetlerimiz yanmaya başlamadı mı? Apar topar kıyafetleri topladığımız gibi suya soktuk ama pantolonlarımız da gömleklerimiz de yanmış, delik deşik olmuştu. Artık o saatten sonra yapacak fazla bir şey yoktu. Kıyafetlerimizi o vaziyette giyip, sürüyü önümüze katarak köyün yolunu tuttuk.

Akşamın alacakaranlığında annem beni öyle görünce başıma bir iş geldi zannedip korkuyla beni soru yağmuruna tutarken, bir taraftan da “Vah, tuh! Gurban olam ne oldu sana?” nidalarıyla bağıriyordu. İyice korkmuştum. Çoğu zaman yaptığım gibi yine amcamlara kaçtım. Babamdan korkuma o gece eve dönmedim. Ertesi sabah babam gelip beni aldı. Evire çevire bir güzel dövdü. Ama ne tasa! Ben daha aynı gün içinde bile kaldığım yerden yaramazlıklarına devam ettim.

Bizim oralarda ve bizim zamanımızda babalar çocuklarını dövdüğünde şimdiki gibi “baba şiddeti” olarak bilinmezdi. Babaydı, hem döver hem severdi. Ata yani boru mu? Ataya ne küsülür, ne gücenilirdi. Üstelik ben öyle böyle yaramaz değildim. İşim gücüm, aklım hep olmaz işlerin peşindeydi. Bir de evin en küçüğü olunca daha bir toleranslı oluyordu büyükle-
rim bana karşı. Amcamlar bile alışmışlardı artık. Ne zaman onlara kaçsam yine olmaz bir iş yaptığımı ve babamın kötü-
ğinden uzak kalmak için onlara sığındığımı bilirlere, hiçbir şey sormazlardı ama aba altından sopa göstererek ertesi gün başı-
ma geleceklere de ara ara hatırlatırlardı.

Ben gevezeyim. Ersin benim tam aksime suskun. Zaten en çok çocukluk anılarımızı anlattığım zaman kendinden ge-
çip ağız dolusu gülerdi. Yerlere yatarak güldük yine o gece. Ama kafalar iyiden iyiye çakırlaşmıştı. Ah arkadaşım ah! Her zaman dinlerken “Dur lan, şimdi altıma yapacağım” dediği anımı anlatmamı istedi benden. Sanki ilk defa duyuyormuş gibi taze bir heyecanla kasıklarına ağırlar girene kadar gülüyordu...

Bizim doğduğumuz topraklar güzeldir. Oraların yazı yakar kavurur insanı, kışını da bilen bilir. Bilmeyenler de “Erzurum

Dağları Kar ile Boran” türküsünden ya da televizyonlarda verilen “Kar hayatı felç etti...” haberlerinden bilir oranın kışını. Hele bir de köyde yaşıyorsan kışın zorluklarını Allah'ına kadar yaşarsın. Koca bir kar denizi çöker köyün üstüne. Beyaz bir deniz. Soğuk bir deniz. Eğer evin etrafı, kapı girişi, damlar kürünmezse görünmez olur. O kar denizinin içinden tüneller açılır komşudan komşuya, evden ahıra, çeşme başına, köy kahvesine... Ufka bakamazsın doğru dürüst. Kar yanığı sarar yüzümüzü. Güneş ne ki, gözleri acır insanın kar denizine bakarken.

İşte böyle bir kıştı. Köyüm yine kara teslim olmuştu. Ama her şeye rağmen hayat akıp gidiyordu. Malum köy insanı bahardan, kışa kadar tarlasıyla çapanıyla bahçesiyle uğraşır. Evlerinin, koyunlarının, kuzularının kışlığını istifler. Mevsim kışa dönüp köylü tarlaya, sabana gidemez olduğunda evlerine kapanır. Bu nedenle düğünler de işin gücün olmadığı kış günlerine göre programlanır.

Onlu yaşlarımın başında falandım o zamanlar. Her ne kadar herkesin gözünde daha çocuksam da ben kendimi iyiden iyiye delikanlı gibi görüyordum. Gevezeliğimden ve şirinliğimden olsa gerek köyün yetişkin kızları da beni seviyordu. Kimi yanağımdan makas alıyor, kimi sırtımı sıvazlıyordu. Ben içten içe çocuk yerine konmayı hazmedemesem de kızlarla gevezelik etmek hoşuma gidiyordu. Hele bir de o gelinlik çağa gelmiş kızların beni öpmeleri vardı ki sormayın gitsin. Yağlarım eriyordu.

Köyümüzde yine düğün vardı. Gelecek haftayı iple çekiyordum. Neyse ki düğün öncesi hatta kına öncesi sağdıç gecesi vardı. Bizim oralarda öyle denir. Gelinin de oğlanın da

sağdıçları düğünden bir hafta önce sağdıç evinde, sağdıç gecesi yaparlar. Gelin için yapılan sağdıç gecesine “gelinin üstüne oynamak” da denir. Aslında gelin olacak kızların arkadaşlarıyla yaptığı bir eğlencedir bu ama köyün delikanlılarından da eve sızmalar olur. Bir de benim gibi kendini yetişkin zanneden çocuklara da pek ses edilmez öyle gecelerde.

Gelin karşı mahalledeydi. Uzaktan da olsa sağdıç evinden davul zurna sesleri geliyordu. Daha o yaşlardan beri severim halay çekmeyi. Sesleri duydukça içim gidiyordu. Babama söylesem “Otur oturduğun yerde, ne işin var senin gelin üstüne oynamada?” diyeceğini biliyordum. Evin içinde kıvranıp duruyordum. Sonunda dayanamadım annemden babamdan habersizce sıvıştım. Meşhur kar tünellerinin içinde yürürken yine kar başladı. Elim ayağım buz tutmuştu adeta. Ağzımdaki buhardan elime hohlaya hohlaya sağdıç evine vardım.

Evin sıcaklığı, kızların rengârenk giysileriyle salına salına oynamaları, kıkırtıları, odaya dolan türkülerin ahengi, eve kaçak sızan delikanlıların yavuklularıyla göz süzüşmeleri, çerezler, şerbetler eşliğinde çok güzel bir gece yaşamıştım. Sabahın dördüne kadar vur patlasın çal oynasın felekten bir gün çılmıştım. Cami hocasının “Allahuekber!” sesini duyduğumuzda köyün delikanlılarından kimse kalmamıştı ama benim hiç gidesim yoktu. Sonunda kızlar beni kapı dışarı etmek zorunda kaldı. Eksi on derece soğukta eve doğru yol aldım. Yerler don tutmuştu. Etrafta köpek ulumalarından başka ses yoktu. Düşe kalka eve geldiğimde büyük kapı kapalıydı. Evi o saatte velveleye vermek demek babamdan bir ton sopa yemektir. Yine o ileri zekâmla bir çıkış yolu bulup ahıra doğru yol aldım.

Kapıyı gıcırdatmamak için yavaşça açtım. İçerisi zifiri karanlıktı. El yordamıyla buzağuların olduğu köseyi bulup onların yanına oturdum. Elim ayağım buz kesmiş vaziyette kendimi ısıtmaya çalışıyordum ama buzağular da boş durmuyordu. Oramı buramı yalayıp duruyor, toslamaya çalışıyorlardı. Zaten saçlarım ıslaktı, bir de onların uzun dilleriyle kafamı yalayıp durmaları iyice içimi üşüttü. Gözlerim iyiden iyiye karanlığa alışmıştı. Buzağuların yanından kalkıp öküzlerin yemliğine yattım. Bu sefer de öküzler rahat bırakmadı.

Ee ben kabul etsem de etmesem de çocuğum yani. Gecenin bir yarısı. Uyku geldi bastırdı. Baktım yemlikte de rahat yok, atın üstüne çıkıp oturdum. Keçesini de üstüme örttüm. Gözlerim gitti gidiyor. Üst kirpiklerim tonlarca ağırlığıyla alt kirpiklerimin üzerine üzerine hücum ediyor. Oturduğum yerde uyursam attan düşeceğim. İşi sağlama almak için atın keçesini üstüme bağlayıp, yevelerini de başıma yastık yaptım ama hayvan rahatsız. Bir ileri bir geri gidip gelip beni üstünden atmak için çabalıyor.

Hayvan benimle, ben uykuyla cebelleşirken ahırın kapısı açıldı. Babam hayvanların sesinden ahırda bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı ki elinde fenerle içeri girdi. Ben de telaşla atın üstünde dikildim. Üstümde atın keçesiyle nasıl görünüyorsam artık. Babam telaşla ahırdan kaçtı. Anlaşılan o gece bana rahat yoktu. Babamın ardından ben de çıktım, her zamanki gibi amcamlara geçtim. Tandırın yanındaki cecim dediğimiz örtüyü başıma çekip, kapanmak için acele eden gözlerimi uykuya teslim ettim.

Uyandığımda bacadan içeri gün ışığı süzülüyordu. Kapıyı hafifçe aralayıp dışarıyı gözetledim. Niyetim ortalık sakinse

kimseye fark ettirmeden sıvışıp evde bir yere büzülüp, uslu uslu uyuyor numarası yapmaktı. Amcamların avlusunda görünürde kimse yoktu. Amcamların avlusuyla bitişik bizim avluyu kolaçan ediyordum ki ne göreyim? Abim bizim koçlardan birini söğüt ağacına asmış derisini yüzüyordu. Babam evden çıkmış abimden tarafa giderken beni gördü.

“Gel dadaşına yardım et” dedi. Babamın beni sakın sakın çağırması, “Yine ne işin var senin orada?” diye azarlamaması içimi rahatlatmıştı. Hemen abimin yanına koştum.

“Dadaşıge bu ne?”

Abim gergindi. Bir taraftan deriyi yüzerken bir taraftan bana laf yetiştirdi.

“Ben de bilemedim gardaş. Babam gece ahırda sesler duymuş. Gitmiş ki ne görsün?”

O ara bıçağın ete değdiğini fark edince sustu işine odaklandı. Ben vereceği cevaptan korkuyordum. Dayanamadım. Sesim bir kedi gibi miyavlıyordu sanki.

“Ne görmüş ki?”

Abim yüzme işini yeniden düzene soktuktan sonra benim sorumu yanıtladı.

“Atın sırtında Al Karısı'nı görmüş. Bu hayırlı bir şey değil. Bir kurban keselim de belayı savuşturalım, dedi... Hadi hadi sen de bir işin ucundan tut. Aval aval bakma...”

Abim haklıydı. Tam da dediği gibi aval aval bakıyordum. Şaşkındım. Abime yardım için kurbanın bacağından tuttum. Yan gözle kenarda duran babamı dikizliyordum. Zavallımın gecedен sabaha dudakları uçuklamıştı. Ee gece gece, hem de kendi gözleriyle Al Karısı'nı görmüştü. Öyle hafife alınacak bir olay değildi.

Babamın daha doğrusu bizim oraların bellediği bir inanışa göre; Al Karısı denen şeytanla melek arası bir kadın varmış. Bu kadın evlere, hamile kadınlara, çocuklara musallat olurmuş. Eğer bir kişiye göründüyse uğursuzluk sayılmış. Al Karısı'nı gören kişi; başına gelebilecek uğursuzluğu başından savmak için, başının gözünün üstüne bir sadaka vermeli ya da bir sevap işlemeliymiş. Nur içinde yatsın babacığım da kurban keserek Al Karısı'nın şerrinden ailemizi korumuştur.

Yıllar öyle hızla geçmişti ki ortaokul bitmiş kendimi askeri okulda bulmuştum. Askeri lisenin bitmesine yarım ders yılım kalmıştı. Bir mecmua sayfasından Aziz Nesin'i tanıma fırsatım olmuş, onun *Tek Yol* adlı kitabını okuyunca hayata bakışım değişmişti. Bir askeri öğrencinin hayatını konu ediyordu kitap. Ben de o öğrencinin yaptığı gibi yaptım. Bir gece okul astsubayı Mustafa Başçavuş nöbetçiydi ve okul nöbetçi subayı Yüzbaşı Vedat Kara, baş kesen kol uçuran cinsten oldukları için okulda terör estiriyorlardı. Her şeyi göze alıp okul komutanının odasına girdim. Komutanın üniformalarını giydiğim gibi koridora fırladım. Arkamdan postal sesleri geliyordu. Mustafa Başçavuş'un tok sesiyle irkildim. Hiç bozuntuya vermeden bir komutan edasıyla elimin tersiyle git buradan işareti yaptım. Mustafa Başçavuş gür sesiyle "Emredersiniz komutanım!" deyip gitti. Nefesim daralıyordu. Ölecek gibi hissediyordum kendimi. Aceleyle geri döndüm, okul komutanının odasında üzerimi değiştirip eşofmanlarımı giydim ve koğuşuma gittim. Tam yatağımın önüne geldiğimde yine Mustafa Başçavuş'un sert sesini duydum. "Sen hâlâ yatmadın mı?" Bende çıt yoktu. Yatağıma girdiğimde kafam karmakarıştı. Korkudan ne yapacağımı bilmiyordum. Eğer bütün bu tanta-

nayı yapanın kim olduğu ortaya çıkarsa bittiğim gündü. Yine her zamanki zekmla çözümü buldum.

O gece yataktan çıkıp, tel örgünün altından sürünerek kaçmayı başardım ve soluğu Bursa Otogarı'nda aldım. İstanbul'a gidince Ersin'e gidecektim ilk olarak. O da Beylerbeyi Deniz Astsubay Okulu hazırlık sınıfında okuyordu.

Dediğim gibi de yaptım. Okula gittim ve kapıdaki nöbetçiye Ersin'i anons ettirdim. Geldiğinde gözlerindeki merak ayan beyan ortadaydı. "Mansur, bu ne iş?" diye sordu. Her şeyi olduğu gibi anlattım. Ersin şoktaydı. "Oğlum sen manyak mısın? Askeri okuldan firar edip askeri okula mı geliyorsun?" dedi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum. "Ya boş ver sen şimdi bunları, olan oldu, sen řu telefonu al da abimi ara gelsin beni alsın" dedim. Ersin benim rahatlığıma gülse mi ağlasa mı bilemedi bir an ama sonrasında gülme krizine girdi. Aynı kriz ışık hızıyla bana bulaştı. Abim geldiğinde bile hl deli deli gülüyorduk.

O akşam da çok gerilerden gelen ocuk gülüşleriyle uzun uzun gülerken kaç kadeh rakıyı fondipledik, kaç sigara paketini fırlatıp yenisini atıp hiç hatırlamıyorum. İlerleyen gecenin alkol kokulu sohbeti masada epey uuştuktan bir süre sonra ikimiz de sessizliğe brndk. O kakhaha fırtınasının ardından garip bir iimize kapanma haliydi bu. İkimizin de gözleri aşağı-da parlayan mavi sudaki yakamozlara dalıp gitmişti Bu sessizliği alkolle anıların harmanlanıp iimize hücum eden hüznü diye düşündüm. Çünkü ben yleydim. Ama zaten sır küpü Ersin'in derinlerinde sakladıklarımla bilemezdim. Bilemedim de...

Bir ara derin bir i çekişin ardından acılı sözler savurdu gecenin göğsüne.

“Kirlendik be Mansur. Ne gülüşümüz çocukluk gülüşleri kadar sahici, ne biz, ne de eşimiz dostumuz maskesiz. İş hayatı desen herkes birbirine çelme takma peşinde. Sevdalarımız desen çakma. Ve bu çakma hayatın içinde o çocuk yüreklerimiz kirlendi farkında mısınız?”

Kafam karışmıştı. Evet. Aslında Ersin benim de uzun zamandır içimde sorguladığım duygularımı; pervasızca, öylesine, çırılçıplak, olduğu gibi savuruvermişti rakı masasının ortasına. Gözlerinde garip bir pırıltı vardı. O pırıltının hüznünden kaynaklandığını biliyordum ama hüznün gözlerde pırıltıya dönüşebildiğini ilk kez o gün Ersin’in gözlerinde gördüm.

Gece sessizliğin kucağında sünmüştü sanki. Ersin’in yüzü gitgide hüzne bulandı. “Kalkalım mı?” dedim sessizce. Başını salladı. Onun sesi de en az benimki kadar sessizdi. “Tuvalete uğrayayım ben” dedi. İçime nedenini anlamadığım bir ateş düşmüştü ama bu ateşi bolca atıştırdığım acılı mezeler ve şişede durduğu gibi durmayan rakıya bağlıyordum. Hesabı istemiş miydim yoksa isteyecek miydim bilmiyorum. Kulağıma gelen bir el silah sesi sadece kulaklarımı değil bütün duyu organlarımı yarıp bedenimin sol yanına saplandı...

O gece, o masa Ersin’le son görüşmemiz için hazırlanmış meğer. İçindeki yarası kendine ağır gelmiş meğer. “Altından kalkamadığı karşılıksız çekler yüzünden Ersin iflas etti” sözünü duymak ağır gelmiş meğer. Karısının çocukluk aşkı için onu terk etmesini kaldıramamış meğer. Ah Ersin ah! Değer miydi be kardeşim? Kirlenen sadece biz miyiz be kardeşim? İliklerine kadar çamura batıp bunun bile farkında olmayan binlerce insan varken... Daha seninle ağız dolusu güleceğimiz o kadar çok anımız vardı ki...

Gidenin Ardından

*Babasız büyüyen çocuklar erken yaşlanır
Bakışlarındaki bulut mekân beller gözlerini
Babasının öldüğü yaşta çoktan kar düşer saçlarına
Gülücükler erken ölür yüzünde*

Tam otuz yıl önce, bu mezarın başında geçmişe yolculuk eden o adamın olduğu yerde bir çocuk sessiz sedasız ağlamıştı. Ölümün ne demek olduğunu bilmiyordu aslında ama büyüklerinden kulaklarına dolan sözler onun taze belleğinde kendince bir yer buluyordu.

“Gitti dağ gibi adam, toprağında rahat uyusun.”

“Ebedi istirahatgâhında rahat uyusun.”

“Mekânı cennet olsun.”

“Allah onun ömrünü oğluna versin.”

Çocuk artık biliyordu ki, uzun zamandır evde olmayan babası bir daha geri gelmeyecekti. Ve o çocuk o günü her hatırlayışında kadere isyan edecekti.

Karakışın hüküm sürdüğü günlerden bir gün olacaktı o gün. Küçük sıradağların eteklerine yaslanmış köyün damlarının bacalarından çıkan dumanlar kıvrım kıvrım yol alıp dağın zirvelerine ulaşmak için yarışıyor olacaktı. Kar yene nice eriyince, köyün sokakları çamur deryasına dönecekti.

Daha bir gün öncesinde o çamurlu sokaklarda o çocuk köyün diğer çocuklarıyla çamurlara bata çıka çelik-çomak, topaç, bilye çevirme, yakar top oynamış olacaktı. Burunlarından sümükler akan, kıpkırmızı yanaklı çocuklar anneleri onları eve çağırana kadar yorulmak nedir bilmeyeceklerdi. Çocukların “Herkes evine, evi olmayan sıçan deliğine!” diye bağırdukları akşam saatlerinde beyaz bulutların dağılıp, geceye sisli lacivertliğini yaymaya başlamasından birkaç saat sonra bazı dumanı tüten evlerden bazı babalar, kahvenin yolunu tutacaklardı.

Çocuklar ise günün gözlerine aksetmiş doyumsuz mutluluğunu ertesi gün için de yaşamak umuduyla o dumanı tüten evlerin gaz lambalı odalarının sert minderlerinde tatlı uykulara dalacaklardı.

Köyün kahvesine doluşan genellikle cebi kuruşsuz, fakaralığın dibine vurmuş adamlar yine de evine ve çocuklarına götürebilecekleri dolu bir heybe için umutlarını içlerinde saklı tutacaklardı. Soluk renkli çocukları, pantolon olma ile şalvar olma konusunda karar verememiş altlıkları, tütün sarısı poşuları ve altları açılmak için bahane arayan botlarıyla bu sırtçı kaçakçılar, gökyüzüne bakarak tecrübelerinin gölgesinde gecenin hava raporunu tahmin edeceklerdi. Gecenin heyecanı ile korkusu arasında gidip gelen yüreklerindeki iniş kalkışlarını birini söndürüp diğerini yaktıkları tütünle sakinleştirmeye çalışacaklardı.

Böyle gecelerde zaman geçmek bilmezdi. Onlar için de zaman sakız gibi uzayacaktı o gecenin koynunda. Ve onlar her zamanki gibi bulutların çekilip ay ve yıldızların ışıltılı yandığı ana kadar avuçlarına doldurdukları iskambil kâğıt-

larının rakamlarında koşuşturan gözleriyle zamanı tüketeceklerdi. Ve bekledikleri an geldiğinde Nuh nebiden kalma bir minibüs gelip onları sırtına yükleyecek, yavaş yavaş karanlıkta yok olacaktı.

Köy bu saatte sağır, dilsiz ve kör olacaktı. Bütün köy büyük bir sessizlikle suça ortak olmasına rağmen üç maymunu oynamak olmazsa olmazlarıydı. Ve bütün köy o minibüsün içindekilerin ertesi gün dönüp dönmeyeceğini bilememenin tedirginliğiyle onlar için ve sabah için hayırduaları okuyacaklar, gece bir sakız gibi uzadıkça uyacaktı. Çünkü kaçığa gidilen kömür karası gecelerden dönüşte başlarına gelebileceklerin neler olduğuna pek çoğu yakından tanık olmuştu ve olacaktı. İşin içinde kör bir kurşunla vurulup ölmek, mayınlardan dolayı uzuvlarından birini kaybetmek ya da en iyi ihtimalle mahpus damlarında yatmak vardı. Pek çoğunun babası, amcası, dayısı, oğlu ya da yeğeni bu gecelerin ardında eve dönememişler, dönseler bile hayat boyu yaşamlarını sakat biri olarak devam ettirmek zorunda kalmışlardı.

İşte o gece minibüse binip giden adamlar, boylarından büyük telis torbaları sırtlarına yükleyip sınırdan geçecekler, işlerini kazasız belasız bitirdiklerinin kıvancında, emanet çuvalları işin sahibinin zulasına istifleyeceklerdi. Sonrasında geldikleri araçlarla ölüm sessizliğindeki sabahın ilk saatlerinde evlerine döneceklerdi.

O gece minibüsün içindekilerden biri geri dönemeyecekti. Daha doğrusu dönecekti de çocuklarını öpüp koklayamayacak, evini kara dumanlar kaplamış olacaktı. Sırtlarında sigara çuvallarıyla sınıra vardıklarında, Suriye askerinin oralarda pek dolaşmadığından emin olacaklardı. Dikkat etmeleri gere-

ken Türkiye sınırıydı. Çünkü sınırda Türk askerinin devriye gezeceğini ya da pusuya yatacağını hepsi bilirdi.

Kılavuz, sigara yükünün hafif olmasından dolayı mayını rahatlıkla geçebileceklerini söyleyecekti kaçakçılara. Kılavuzun dediği gibi dikkatlice, sessizce ve zorbela mayınlı bölge geçilecekti. Kaçakçılar uzaktan da olsa köylerinin hatta evlerinin titrek ışıklarını görecekti ya da hissedeceklerdi ki yaprağın kıpırdamadığı gecenin ortasında bir ses yankılanacaktı.

“Durun. Teslim olun!”

Ortalık can pazarına dönecekti. Kimi Suriye sınırına doğru, kimi köye doğru, kimi ise nereye gittiğini bilmeden savrulacaklardı gecenin koynunda ortalığa. Asker kaçmalarına izin vermeyecek ve yağdıracaktı kurşunları kaçışan her karaltıya. Bu kurşunlardan biri kaçakçılardan birinin tam kalbine isabet edecekti. Enine boyuna dağ gibi adam düşecekti kara toprağın üstüne. Ve o lanet gecenin sabahında ölen kaçakçının evinin önünde ağıtlar gökyüzüne savrulacaktı. Akraba, konu komşu acıyı paylaşmak için doluşacaklardı cenaze evinin avlusuna.

Beklenen cenaze, köy halkının beklediği saatten bir hayli erken gelecekti. Ağıtlar yeni baştan alazlanacaktı. Ayakta durmakta zorlanan kaçakçının yakınları, cenazeyi önceden hazırlanan dört yanına acı ve keder örülmüş perdelerle kapatılmış yere indireceklerdi. Fokur fokur kaynayan kocaman kazanın altından çıkan dumanlar dondurucu havayı hüzne bulayacaktı. Cenaze yıkamaya alışkın insanların arasında ölüme alışmış insanlar da üzerlerine düşen görevi sakinlikle yapacaklardı. Kaçınılmaz sonun belli olduğu bu köyde ağıtlar bile aynı ton ve aynı sözlerle yakılacaktı.

“Oy kurban olduğum oy! Keşke gitmeseydin kaçığa da aç kalaydık. Ne olurdu ki? Aç mezarı yoktur ama yiğit mezarı doludur köyümüzde bilmez miydin aslanım? Oy, oy!”

Çaresizliğin, çıkışsızlığın sesi cenaze evini yasa boğarken, köpekler uluyacak, serçeler, kırlangıçlar daldan dala çırpınarak uçarken acıya ortak olacaktı. Gökyüzü de yasa ortak rengini giyinecekti üzerine. Yorgun, bitkin, acınmalık adamlar; kına, çörekotu tohumlarıyla kefenlenen kaçakçıyı ebedi evine götüreceklerdi.

Bugün kocaman bir adam olarak o mezarı ziyarete gelen, o zamanın küçük çocuğu, her olan biteni gözlerine ve zihnine kazıyacak, anlamlandıramadığı her şeyi büyüdükçe yerli yerine oturtacaktı.

Medusa

Efsaneler geleceğin aynasıdır.

Bazı anlar vardır ki kişi günlük yaşamına birçok dünyayı sığdırabilir. Hayal nerede başlar, gerçek nerede düşle kaynaşır gerçekliğini yitirir bilemeyiz. Hele hele bir de benim gibi; kabuğuna sığamayan, ruh dünyası iniş çıkışlarla dolu delişmen bir genç adamsanız vah ki vah!

Arkeoloji okuyorum. Son sınıftayım. Bilerek isteyerek seçtiğim bir dal aslında ama babamın biricik oğluna biçtiği meslek malumunuzdur ki doktorluk ya da mühendislikti. Seçtiğim bölümü duyduğunda çok sinirlendi. Sigarasını dudağının yan tarafında sıkıştırıp kaşlarını kaldırdı. Sözleriyle beni ezmek istediğini anlamamak mümkün değildi.

“Ne yani onca sene üniversitede dirsek çürütüp sonunda mezarıcı mı olacaksın?”

Başımı öne eğip duymazdan geldim gelmesine de, içimdeki isyankâr Mansur susmadı, babamın gözlerinin içine baka baka sesi olmayan cümleler kurup yüzüne yüzüne haykırdım.

“Evet baba mezarıcı olacağım. Belki yıllar sonra Nemrut’un mezarının yanına da seni koyarım...”

Antalya’da kazıdayız. Ortalığı kasıp kavuran sıcaklığın altında hocalarımız neredeyse, biz de oradayız. Stajyer kızlardan

birine sırılsıklam âşığım. Aşk ki ne aşk. Ah Sinem ah! Bütün kışı onun peşinde koşmakla geçirdim. O ise ne var, ne de yok sanki. Bir diyorum “Tamam ya, bu kız da bana meyilli”, bir diyorum “Yok oğlum ya, bu kızdansa sana hayır gelmez.” Bir bakıyorum kanatsız melek oluyor, bir bakıyorum küstah mı küstah bir şeytan olup çıkıyor. O benim gibi mesleğine âşık değil aslında. Öylesine okuyor işte. Anlayacağınız ailesine ve çevreye karşı diplomalı biri olmak için okuyor. Onun akli fikri saçında, başında. En yakın dostu aynalar. Zaten ona en çok yakın olduğum zamanlar, ona çok güzel olduğu konusunda alttan alttan mesajlar gönderdiğim zamanlar oluyor. Yalanı da yok hani.

Sinem gerçekten çok güzel bir kız. Bir bakanın bir daha bakası gelir. Gece karası saçlarını öyle bir arkaya savurur ki; o saçların her bir telinde kaybolmak isterim. Bir bakışı vardır ki; bazen kızgın millerle gözlerimi oyduğu hissine kapılırken; bazen soğuk, hissiz, ruhsuz ölü bakışların altında üşürüm. Öyle veya böyle neresinden baksam bir yıldan fazla bir süredir, beni benden alan büyük aşkı o. Onun varlığı içimi hem gıdıklıyor, hem üşütüyor.

Gün boyu kazı alanında yeniyetme arkeologlar olarak yeni yeni şeyler öğreniyoruz ama genciz sonuçta. Kanımız kaynıyor. Üstelik Antalya gibi bir şehirdeyiz. Sabahtan akşama dağların tepesinde kurumayan terimizle koştur babam koşturmaktan bunaldık. Arkadaşlarla konuşup hiç değilse bir gece felekten bir gün çalmaya karar verdik. Ve dediğimizi de yaptık.

Falezlerden denize kuşbakışı baktığımız nefis bir mekân bulduk. Geldik geleli ot gibi yaşadığımız günlere; keşke daha önce de böyle programlar yapsaydık, diye sitem ettik. Altı

kişiydik. Grubun ikisi kızdı. Bunlardan biri de Sinem'di tabii ki. Haspam öyle bir giyinmiş ki, bir içim suydum o akşam. Gün boyu kot pantolonun altında sakladığı sütun gibi bacaklarından gözlerimi ayıramıyorum. Sadece bacaklar olsa iyi. Ya büstiyer gibi bedeninin çoğu kısmını açıkta bırakan kısa bluz ne demeli? Ya o büstiyerden dışarı fırlayan memelerin isyanına ne demeli? Hasılı zaten yarım aklım vardı, o da Sinem'in bedenine duyduğum ihtirasla yok olup gitti ama ben aklımın gitmesini Sinem'e duyduğum ilgiye değışmeye çoktan razıydım.

Harika bir geceydi. Gelsin biralar, gitsin rakılar. Çifteteliden halaya, halaydan rock danslara kadar uzanan bol terli zamanlar gökyüzünü saran dolunayın altında su gibi akıp gidiyordu. Ahırdan kaçmış deli danalardan farkımız yoktu. Delişmen bedenlerimizde birike birike lav haline gelmiş enerjimizi oyun pistinin karolarına sıcak sıcak akıtıyorduk. Ara sıra benim Sinem'in tenine değiyordu ki, o anda aldığım hazı sormayın gitsin. Onun da en az benim kadar bana gönüllü olduğundan artık şüphem yoktu o gece. Staj bitmeden bu büyüü mekâna Sinem'le baş başa gelmeliyiz, diye düşündüm. Böylece birbirimize olan duygularımızı daha rahat sergileyebilirdik belki de.

Gece yarısını geçmek üzereydi ama ne dert? Bizim için zaman durmuştu çoktan ama bu keyfimiz, Erkan Hoca'yı masamızın başına dikilmiş bizi izlerken bulduğumuzda ışı hızında bitiverdi. Biz derken aslında gözlerini Sinem'den ayırmadığını sonradan fark ettim. Erkan Hoca'yı gören Sinem ise gecenin bütün ihtişamını üzerinden atmış, teni gri bir bulut rengine bürünmüştü. Omuzları yere düşmüş, saçları sönük-

leşmişti sanki. O ana dair hatırladığım tek cümle vardı ki, o da oldukça manidardı. Kıza tepeden bakarken gözlerini kan bürümüştü adeta Erkan Hoca'nın.

“Demek Sinem Hanım bizden habersiz bu ergen grubuna takılmış. Bu başı buyruklüğün sonuçlarını hiç düşünmemiş...”

Sinem'de tık yoktu. Başı önde, belli belirsiz bir mırıldanmayla “Özür dilerim hocam” diyebildi sadece. Sonra bize dönüp, hoşça kalın ya da iyi geceler bile demeden ya da diyemeden hocasının ardı sıra mekândan çıktı.

Kalakalmıştık öylece. Bardaklarda içkiler, kulaklarımızda cılgın müziğin eşliğiyle öylece kalakalmıştık. Neyse ki Murat durumu düzeltti.

“Hadi arkadaşlar. Ne yani Sinem gitti diye yas mı tutacağız?” Bardağını masadaki başka bir bardağa tokuşturdu. “Hadi bakalım şerefe...”

Karmakarışıkım. Zaten damarlarımda yeteri kadar alkol geziniyordu ama sonuçta sevdiğim kız bir adamın ardına düşüp beni terk etmişti. Ben içmeyecektim de kim içecekti? Allah'ına kadar içtim o haklı üzüntümlle. Sonunda lafın tam anlamıyla küfelik olmuşum. Anlaşılmayan pektekçe, gerzekçe mırıldanmalarla aklımca aşk ve ayrılık şarkıları söylüyordum.

Arkadaşlarımın en akli başında olanı Oktay'dı. Midesindeki rahatsızlıktan dolayı geceyi sadece soda ve meyve suyu içerek geçirmiş olması benim için bir şanstı. Beni oteldeki odamın kapısına kadar kargatulumba taşımak zorunda kaldı sadık dostum. Kapıyı da o açtı.

“Bundan sonrasını halledersin değil mi kanka?”

“Hallederim...” dedim. Oktay, iyi geceler dileyip kapıyı üstüme kapatıp çekti gitti.

Odamda yalnızdım artık. Önce banyoya sonra yatağıma geçecektim ama ayaklarım dolanıyordu. Sonuçta ayaklarımın uyumsuzluğuna kurban gidip yere düştüm. Kalkacak takatim yoktu. Kapıya sırtımı verip biraz dinlendikten sonra kalkarım diyordum ki ne göreyim? Sinem karşımdaydı. Yine o geceki kıyafeti vardı üstünde. Yine gecenin başlangıcında olduğu gibi gözleri ışıltılıydı. Kollarını açıp bana doğru yürüdü.

Kalkmak, Sinem'in açtığı kollarının arasında erimek istiyordum ama damarlarımda dolaşan yoğun alkol beni oturduğum kapı önüne mihliyordu. Sinem yanıma diz çöküp oturdu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Allahım! O nasıl bir histi! Bütün hücrelerim devinim içindeyken bedenimin külçe gibi yerde olması olacak şey değildi. O kadar çok alkol aldığım için kendime binlerce küfür ettim. Kendimi toparlamalıydım. Birkaç kez ayağına kalkmaya yeltendim ama ne mümkün? Sinem yüzümü okşayan ellerini benim ellerime götürdü. Şefkatle sıkıp okşarken dudaklarından sözcük de ne ki adeta bal damlıyordu.

“Bugün olanlar için özür dilerim. Bu kadar kendini kaybetmene de ben neden oldum. Keşke hiç gelmeseydim sizinle. Gelmemeliydim...”

Kurumuş dudaklarımın arasından zorlu bir “Neden gelmemeliydin ki?” sözü çıktı. Sinem uzun uzun yere baktı. Sonra birden konuşmaya karar verdi.

“Çünkü. Çünkü... Yani şey...”

O cümleleri ağzında gevelerken odanın ortasında bir görüntü belirdi. Loş ışığın altında dev gibi bir cüsse duruyordu. Erkan Hoca'ydı bu. Gözlerini yine kan bürümüşü. Hışımla bize yaklaşıp Sinem'in saçlarını yakalayıp, sürükleyerek ben-

den uzaklařtırdı. O anda otel odasının içine řimřekler çaktı, yıldırımlar dūřtı. Erkan Hoca'nın siluetinde Tanrı Poseidon belirdi. Sinem'i iri cūssesinin altına aldı ve gōzlerimin nūnde ona sahip oldu. Bir erkeęin yařayabileceęi en kōtū andı. Gururum çok incinmiřti.

lseydim de o anı yařamasaydım ancak pili bitmiř bir ro-bottan farksızdım. Ne bir hareket, ne bir refleks vardı bednimde. Yařadıęımın tek řahidi sıktıęım diřlerimdi. Kısa zaman diliminde yeniden řimřekler akıp odayı yıldırımlar esir aldı. Daha ne olup ne bittięini anlayamadan odanın içinde bir de kadın belirdi. Bu Tanrıça Athena'dan bařkası olamazdı. Yanılıyor olamazdım. Bu Athena'ydı. Poseidon'u Sinem'le sarmař dolař gōren Athena'nın iini kıskançlık būrūdūęū gōzlerindeki kızgın oklardan belliydi. Kařla gōz arasında gōzlerindeki sihrini kullanıp Poseidon'u odadan uzaklařtırdı ve Sinem'in ūzerine yūrūdū. Tıpkı Poseidon gibi Athena da kızın saçlarından tutup odanın ortasına sūrūkle-di. Sinem bitkin, yorgun ve ūzgūn bir halde yerde yařam savařı veriyordu ki yine řimřekler çaktı yine yıldırımlar dūřtı. Zaten donmuř olan kanım gōrdüklerim karřısında iyiden iyiye dondu. Sinem'in o gūzelim saçlarının yerinde kıvrım kıvrım dolanan yılanlar geziniyordu. Her bir saç teli yılanı dōnūřmūř olan o kız artık Sinem deęildi. Gōrdūęūm Athena'nın gazabına uęramıř Medusa'dan bařkası olamazdı. O ipeksi gūzellięi de kařla gōz arasında ięrenç bir canlıya dōnūřmūřtū. Belli ki řimdi sıra bendeydi. Athena'nın lanetiyle Medusa'ya bakanların ldūęū gibi ben de Sinem'e baktıęım için lecektim...

Uzun uzun alan telefonumun sesiyle kendime gelmeye çalıştım. Odanın kapısının nūnde iki seksen yatarken bul-